

то безъ чувствительность не была » — и думѣтъ на русскія литераторъ сѣ съвършено правы.

*** Характеръ и неговата едностранчивость.**

— Человѣцѣтъ получаватъ отъ природата не еднаквы способности; у сѣкого има много особености въ организаціята; сѣкий са намѣрва подъ вліяніето на особенны дѣйствія и впечатленія отъ външнытъ предмѣты; сѣкий му са дава не таквъзъ възпитаніе, какѣото на другытъ: оттуй у сѣкого душевнытъ силы са развиватъ не въ еднаква посока, не въ еднаква мѣрка и не въ една съразмѣрность или пропорція.

Тѣзи особености: 1) природната сила на ума, на въображеніето, на волята и чувството; 2) тѣхното развитіе; 3) тѣхното взаимно отношеніе, — съставятъ личността на человекъ или негова *характеръ*, въ обширно значеніе на думата.

Равенство въ нищо нѣма и не може да бѣде: животѣтъ на сѣко едно същество състои въ непрекъснѣната борба на силытъ; и животѣтъ на душата — также. Борбата предполага преимущество, или преобладаніе на една сила надъ другы; кога туй преобладаніе стане постоянно и господствующе до тѣзи степенъ, щото да прече на свободното, естественното развитіе на другытъ силы: тогазъ животѣтъ на съществото става твърдѣ *едностранчивъ*; нѣкои неговы черты получаватъ остра изразителность, а другы ослабватъ, истриватъ са, тѣй да кажемъ, и ставатъ едвѣмъ да личѣтъ. — Ако му бѣше тукъ редѣтъ да прослѣдимъ развитіето на едностранчивытъ характеры, щѣхмы по-ясно да видимъ вліяніето на сѣка сила на душата върху сѣчкыя нѣний съставъ. (*)

(*) И за него гледай пакъ у Чистякова *Курсъ Словесности*, ч. I, § 52, стр. 121 и по-нат.